

שבתות וזמנים בעולם הזה, כך גם לא שומרים אותו בעולם הבא, ואין להם מנוחה.

אמר רבי יוסי, אל תאמר כך, אלא הם שומרים שבתות וזמנים שם בגיהנם בעל פרחם. אמר רבי יהודה, אלה אותם עובדי כוכבים ומזלות שלא הצטוו, שלא שמרו שבת בעולם הזה, שומרים אותה שם בעל פרחם.

בבב ערב שבת כשמתקדש היום, הפרושים הולכים בכל אותם מדורי הגיהנם: הסתלקו דיני הרשעים, שהרי הפלף הקדוש בא, והיום מתקדש, והוא מגן על הכל. ומיד מסתלקים הדינים ויש לרשעים מנוחה. (וכל אותם מחללי שבתות ומועדים בפרהסיא, דינים מסתלקים מעליהם) (ואפלו עובדי כוכבים ומזלות שלא נצטוו לשמר שבתות ומועדים, שם שומרים בעל פרחם) אבל אש הגיהנם לא שוככת מעל אלה שלא שמרו שבת לעולמים, וכל רשעי הגיהנם שואלים עליהם: מה שונים אלה שאין להם מנוחה מכל הרשעים של פאן? ואותם בעלי הדין משיבים להם: אלה הם הרשעים שפפרו בקדוש-ברוך-הוא ועברו על כל התורה. משום שלא שמרו שבת שם, לכן אין להם מנוחה לעולמים.

וכר אותם הרשעים יוצאים ממקומם, ונתנת להם רשות ללכת ולראות אותם. ומלאך אחד ששמו סנטריאל הולף ומוציא את אותו הגוף שלהם ומכניסו לגיהנם לעיני הרשעים, ורואים אותו שמעלה תולעים, ולנשמה אין מנוחה באש הגיהנם.

וכר אותם הרשעים ששם סובבים את אותו הגוף ומכרזים עליו: זהו פלוני הרשע שלא חשש לכבוד רבונו, וכפר בקדוש-ברוך-הוא, וכפר בכל התורה כלה. אוי לו! טוב שלא נברא

אמר רבי יוסי, לא תימא הכי, אלא נטרי שפתי וזמני תמן בגיהנם בעל פרחיהו.

אמר רבי יהודה, אלין אינון עובדי כוכבים ומזלות, דלא אתפקדו, דלא נטרי שבת בהאי עלמא, נטרי ליה תמן בעל פרחיהו.

בבב מעלי שבתא כד יומא אתקדש, כרוזין (דף קנ"א ע"א) אזלין בכל אינון מדורין

דגיהנם: סליקו דינא דחייביא, דהא מלפא קדישא אתיא, ויומא אתקדש, ואיהו אגין על פלא. ומיד דינין אסתלקו, וחייביא אית לון נייחא. (וכל אינון מחללי שבתות וזמני בפרהסיא דינין סלקון מנייהו)

(נ"א ואפילו עובדי כוכבים ומזלות דלא אתפקדו למישר שפתי וזמני תמן נטרין בעל פרחם) אבל נורא דגיהנם לא אשתפף, מעלייהו דלא נטרי שבת לעלמין. וכל חייבי גיהנם שאלי עלייהו, מאי שנא אלין דלית לון נייחא, מפל חייבין דהכא. אינון מאריהון דדינא תייבין לון, אלין אינון חייבין דפפרו ביה בקודשא בריך הוא, ועברו על אורייתא כלא, בגין דלא נטרו שבת תמן, בגין כף לית להו נייחין לעלמין.

ואינון חייבין פלהון, נפקין מדוכתייהו, ואתייביב לון רשו למיהף למחמי בהו. ומלאך חד די שמייה סנטריאל, אזיל ואפיק לההוא גופא דלהון, ועייל ליה לגיהנם, לעיניהון דחייביא, וחמן ליה דסלקא תולעין, ונשמתא לית לה נייחא בנורא דגיהנם.

וכר אינון חייביא דתמן, סחרין לההוא גופא, ומכריזי עליה, דא איהו פלנא חייבא, דלא חייש ליקרא דמאריה, כפר ביה בקודשא בריך הוא, וכפר בכל אורייתא כלא, ווי ליה,

חשש לכבוד רבונו, וכפר בקדוש-ברוך-הוא, וכפר בכל התורה כלה. אוי לו! טוב שלא נברא

וְלֹא יבֹא לְדִין הַזֶּה וְלְבוֹשָׁה הַזֶּה!
 זֶהוּ שְׂכָתוֹב (ישעיהו טו) וַיֵּצְאוּ וַרְאוּ
 בַּפְּגָרֵי הָאֲנָשִׁים הַפְּשָׁעִים בִּי כִּי
 תוֹלַעְתֶּם לֹא תָמוּת וְאִשָּׁם לֹא
 תִּכְבֶּה וְהָיוּ דְרָאוֹן לְכָל בֶּשֶׂר. כִּי
 תוֹלַעְתֶּם לֹא תָמוּת - מִן הַגּוֹף.
 וְאִשָּׁם לֹא תִכְבֶּה - מִן הַנְּשָׁמָה.
 וְהָיוּ דְרָאוֹן לְכָל בֶּשֶׂר - וְהָיוּ דֵי
 רָאוֹן, עַד שֶׁכָּל רִשְׁעֵי הָעוֹלָם שֶׁל
 שָׁם יֵאמְרוּ דֵי לְרֵאִיָּה הַזֶּה.

רַבִּי יוֹסֵי אָמַר, וַדַּאי כִּף זֶה, מְשׁוּם
 שֶׁשְׂבַת הִיא כְּנֶגֶד כָּל הַתּוֹרָה,
 וְהַתּוֹרָה הִיא אֵשׁ - מְשׁוּם שֶׁעֲבָרוּ
 עַל אֵשׁ הַתּוֹרָה, הָרִי אֵשׁ הִגִּיהֶנּוּם
 דוֹלֵק, שְׁלֹא שׁוֹכֵף מַעְלֵיהֶם
 לְעוֹלָמִים.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, לְאַחַר כְּשִׁוְצֵאת
 שְׂבַת, בָּא אוֹתוֹ מִלְאָךְ וּמַחְזִיר
 אוֹתוֹ גּוֹף לְקַבְרוֹ, וְנִדְוָנִים שְׁנִיָּהִם,
 זֶה לְצַדוֹ וְזֶה לְצַדוֹ. וְכָל זֶה בְּעוֹד
 שֶׁהַגּוֹף קָיָם עַל בְּרִיו, שֶׁהָרִי כִּיּוֹן
 שֶׁהַגּוֹף נִתְעַפֵּל, אֵין לְגוֹף אֶת כָּל
 הַדִּינִים הַלְלוֹ, וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
 כְּתוּב בּוֹ, וְלֹא יַעִיר כָּל חֲמָתוֹ.

כִּי רִשְׁעֵי הָעוֹלָם, בְּעוֹד שֶׁהַגּוֹף
 שָׁלֵם בְּכָל אֵיבָרָיו בְּתוֹךְ הַקֶּבֶר,
 נִדְוָנִים גּוֹף וְרוּחַ, לְכָל אֶחָד דִּין
 כְּרֵאוּי לוֹ. כִּיּוֹן שֶׁהַגּוֹף נִתְעַפֵּל, דִּין
 הַרוּחַ שׁוֹכֵף. מִי שֶׁצָּרִיךְ לְצֵאת,
 יוֹצֵא. וּמִי שֶׁצָּרִיךְ לְהִיּוֹת עֲלֵיהֶם
 מְנַחֵה, יֵשׁ לָהֶם מְנוּחָה. וּמִי
 שֶׁצָּרִיךְ לְהִיּוֹת עֹפֵר וְאֶפֶר תַּחַת
 רַגְלֵי הַצַּדִּיקִים, כָּל אֶחָד וְאֶחָד
 כְּרֵאוּי לוֹ נַעֲשֶׂה לוֹ.

וְכֵן כְּמָה טוֹב לָהֶם, בֵּין לְצַדִּיקִים
 בֵּין לְרִשְׁעִים, לְהִיּוֹת גּוֹפֵם דְּבוּק
 בְּאַרְץ וְלִהְרַקֵּב בְּתוֹךְ הָעֶפֶר לְזָמַן
 קָרוֹב וְלֹא לְהִיּוֹת בְּקִיּוּם כָּל אוֹתוֹ
 זְמַן רַב, כְּדֵי לְדוֹן גּוֹף וּנְפֹשׁ וְרוּחַ
 תָּמִיד (בבבא יט). שֶׁהָרִי אֵין לָךְ כָּל
 צַדִּיק וְצַדִּיק בְּעוֹלָם שְׂאֵין לוֹ דִּין
 הַקֶּבֶר, מְשׁוּם שֶׁאוֹתוֹ מִלְאָךְ

טָב דְּלֹא יִתְבַּרֵּי, וְלֹא יִיתִי לְדִינָא דָּא, וְלִכְסוּפָא
 דָּא, הָדָא הוּא דְכְּתִיב, (ישעיהו טו) וַיֵּצְאוּ וַרְאוּ
 בַּפְּגָרֵי הָאֲנָשִׁים הַפְּשָׁעִים בִּי כִּי תוֹלַעְתֶּם לֹא
 תָמוּת וְאִשָּׁם לֹא תִכְבֶּה וְהָיוּ דְרָאוֹן לְכָל בֶּשֶׂר.
 כִּי תוֹלַעְתֶּם לֹא תָמוּת, מִן גּוֹפָא. וְאִשָּׁם לֹא
 תִּכְבֶּה, מִן נְשָׁמָתָא. וְהָיוּ דְרָאוֹן לְכָל בֶּשֶׂר,
 וְהָיוּ דֵי רָאוֹן, עַד דְּכָל חֵיבִין דְּגִיְהֶנּוּם דְּתַמָּן,
 יֵימְרוּן, דֵּי רֵאִיָּה דָּא.

רַבִּי יוֹסֵי אָמַר, וַדַּאי הֵכִי הוּא, בְּגִין דְּשְׂבַת
 אִיהוּ לְקַבֵּל אוֹרֵייתָא כְּלָא, וְאוֹרֵייתָא
 אִיהִי אֵשׁ, בְּגִין דְּעֲבָרוּ עַל אֵשׁ דְּאוֹרֵייתָא, הָא
 אֵשׁ דְּגִיְהֶנּוּם דְּלִיק, דְּלֹא שְׁכִיף מַעְלֵייהוּ
 לְעֹלָמִין.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, לְבַתֵּר כַּד נִפְיַק שְׂבַתָּא, אֶתִּי
 הֵהוּא מִלְאָךְ, וּמִהַדְרֵי הֵהוּא גּוֹפָא
 לְקַבְרִיָּה, וְאַתְדָּנוּ תְרוּוֹיָּהוּ, דָּא לְסַטְרִיָּה וְדָא
 לְסַטְרִיָּה. וְכָל דָּא, בְּעוֹד דְּגּוֹפָא קַיָּמָא עַל
 בְּרִיָּה, דְּהָא כִּיּוֹן דְּגּוֹפָא אֶתְאַפֵּל, לִית לִיה
 לְגּוֹפָא כָּל אֵלִין דִּינִין, וְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא (תהלים
 עח) לֹא יַעִיר כָּל חֲמָתוֹ כְּתִיב בֵּיה.

כִּי חֵיבִין דְּעֹלְמָא, בְּעוֹד דְּגּוֹפָא שְׁלִים בְּכָל
 שְׁיִיפוּי גּוֹ קַבְרָא, אֶתְדָּנוּ גּוֹפָא וְרוּחָא, כָּל
 חַד דִּינָא כְּדָקָא חֲזִי לִיה. כִּיּוֹן דְּגּוֹפָא אֶתְעַפֵּל,
 דִּינָא דְרוּחָא אֶשְׁתַּכַּף. מָאן דְּאֶצְטְרִיף לְנַפְקָא,
 נִפְיַק. וּמָאן דְּאֶצְטְרִיף לְמַהוּי עֲלֵייהוּ נִיּוּחָא,
 אִית לוֹן נִיּוּחָא. וּמָאן דְּאֶצְטְרִיף לְמַהוּי קְטָמָא
 וְעַפְרָא תַּחוֹת רַגְלֵי דְּצַדִּיקֵיָּא. כָּל חַד וְחַד,
 כְּדָקָא חֲזִי לִיה, אֶתְעַבִּיד לִיה.

וְעַל דָּא, כְּמָה טָב לוֹן, בֵּין לְצַדִּיקֵי, בֵּין
 לְחֵיבֵי, לְמַהוּי גּוֹפָא דְּלֵהוֹן דְּבִיק
 בְּאַרְעָא, וְלֹא תְעַפֵּלָא גּוֹ עַפְרָא לְזָמַן קָרִיב, וְלֹא
 לְמַהוּי בְּקִיּוּמָא כָּל הֵהוּא זְמַנָּא סָגִי, בְּגִין
 לְאַתְדָּנָא גּוֹפָא וְנַפְשָׁא וְרוּחָא תְדִיר. (בבבא יומא) דְּהָא לִית לָךְ כָּל צַדִּיק וְצַדִּיק